XIII. évf. 5. szám 2001. szeptember – október

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

"Örüljetek, hogy nevetek fel van jegyezve a mennyben" Lk 10,20

A SZERETET AZ ÁLDOZATBÓL TÁPLÁLKOZIK

ÉLETÜNK ALAPIGAZSÁGAI

Pál apostol írja:„Örömmel szenvedek értetek és testemben kiegészítem azt, ami még hiányzik Krisztus szenvedéséből, Testének, az Egyháznak javára” (Kol 1,24). Krisztus kereszten való szenvedése és halála végtelen értékű, minden ember, aki valaha élt, él és élni fog, ezáltal jut üdvösségre, ha megbánja bűneit. Az Ő áldozata tökéletes áldozat. Akkor mi az, ami hiányzik? Ennek az áldozatnak a személyes elfogadása! Sokan úgy érzik Jézus távol van. De egy ember életáldozata megérinti szívüket és megtérnek.

Az engesztelő áldozat karizmája

Minden karizmát örömmel fogadunk, egyet kivéve: az engesztelő áldozat karizmáját. Ettől félünk, sőt menekülünk. A nagy szenvedés vagy a megpróbáltatások sorozata úgy érezzük felőrli erőinket. Pió atyáról jegyezték fel, hogy amikor egy alkalommal indult misézni, megállt egy férfi előtt és azt mondta neki: „Sokat szenvedtem miattad az éjjel." Egy nagy bűnösről volt szó, akit felesége rávett, hogy kísérje el Pió atya miséjére. Az illető megrendült és elment gyónni az atyához és megújult, örvendező szívvel tért haza. Pió atya Jézus sebeit hordozta és a keresztrefeszítés borzalmas fájdalmát élte át minden pénteken. Ezt a fájdalmat minden alkalommal fölajánlotta a bűnösök megtéréséért. Tulajdonképpen mi történik itt? Ritkán adott karizma ez vagy gyakori?

Pál apostol írja: *„Örömmel szenvedek értetek és testemben kiegészítem azt, ami még hiányzik Krisztus szenvedéséből, Testének, az Egyháznak javára"* (Kol 1,24). Krisztus kereszten való szenvedése és halála végtelen értékű, minden ember, aki valaha élt, él és élni fog, ezáltal jut üdvösségre, ha megbánja bűneit. Az Ő áldozata tökéletes áldozat. Akkor mi az, ami hiányzik? Ennek az áldozatnak a személyes elfogadása. Sokan úgy érzik, Isten távol van. De egy ember életáldozata megérinti szívüket és megtérnek.

A keresztség által Krisztus misztikus teste lettünk és *„egymásnak tagjai"* (Ef 4,26). *„Mindnyájunkat egy Lélek itatott át"* (1Kor 12,13-27). Amikor valaki testileg vagy lelkileg szenved és ezt fölajánlja felebarátjáért, mint engesztelő áldozatot, akkor ez meglágyítja annak szívét és nyitottá teszi az igazság befogadására. Lehet, hogy nagyon hosszantartó lesz, lehet, hogy rövidebb, de Krisztus kereszthalálának érdeméből a Szentlélek által elindulnak azok a hatások, amelyek megváltoztatják egy ember életét. Gondolj csak Goretti Máriára (1890–1902). 12 éves volt, amikor a szomszéd fiú (Alessandro) meg akarta erőszakolni. Mária visszautasította. Erre Alessandro 14 késszúrással megölte. Még élt, amikor a kórházban felajánlotta életét gyilkosa megtéréséért. Alessandro börtönbe került, és néhány év múlva megtért. Amikor 26 év után kiszabadult, szerzetes lett, bűnbánatban és imádságban töltötte hátralevő életét. Mi történt itt? Ez a fiú – ha megmarad bűnében – eljuthat az üdvösségre? Nem! De ha megbánja bűnét még a halála előtt – Jézus kereszthalálának érdeméből – üdvözülhet! De mi történt a börtönben? Alessandro találkozott Mária által az élő hittel és a megbocsátással. Megtapasztalta, hogy Mária vállalta érte a legnagyobb áldozatot. Ez megérintette a szívét és Isten kegyelméből megtért! Ugyanez valósul meg egy ismeretlen bűnös megtérésénél is Krisztus misztikus testének szintjén. Te mondjuk hallasz arról, hogy Ruandában (Afrika) üldözik a keresztényeket. Engesztelő áldozatot vállalsz egy véreskezű mohamedán vezér megtéréséért. Egy idő után hallod, hogy ez a vezér megváltozik, abbahagyja a gyilkolást. Megtérésében ott van a te áldozatod is. Isten az Ő irgalmasságában úgy látta jónak, hogy elfogadja engesztelő áldozatodat és meghívjon munkatársának a világ megváltásának hatalmas művében. Érzed, milyen csodálatos ez a dolog? Loyolai Szent Ignác rendjébe csak azokat vette fel, akik vágyódtak Jézust követni a szenvedések útján (W. Lambert: A valóság szeretete, 94. o.) Sőt, azt is megfogalmazta, hogy: *„Mindenki csak annyira fog előrehaladni minden lelki dologban, amennyire kilép önszeretetéből, önakaratából, önérdekéből."*

Az engesztelő áldozat karizmájához nagylelkűség kell, bátorság, nagy szeretet és erős hit. Ezek nélkül nem megy. Aki sajnálja magát, aki menekülni akar, aki elégedetlen és panaszkodó, az nem tudja átélni azt, amit Pál ír: *„Örömmel szenvedek értetek."* Sőt az is lehet, hogy szomorkodóvá és gyűlölködővé válik. Az engesztelő áldozat karizmája nem jelenti azt, hogy mindig megtapasztalnád az Úr vigasztalását. Előfordul, hogy az Úr hosszú ideig hallgat! Telnek a hónapok, talán az évek, a kereszt egyre súlyosabb és az Úr hallgat. Az emberek azonban kérdeznek, néha furcsákat is, ami megzavarhat. Gondolj csak Jób esetére, akit a barátai sem értet-

tek meg, és még a felesége is vádaskodott ellene. Ilyenkor a legnehezebb megőrizni a bizalmat és a belső békét. Ugyanakkor aki ezen keresztülmegy, nagyon megerősödik a hitben. Mert keresztülmegy a halálon. Meghal önmagának, hogy már csak egyedül Istennek éljen. Aki ezen az úton visszafordul, az beleesik a kétségbeesés és reménytelenség ördögi csapdájába. Állandóvá lesz benne a szomorúság és szinte már nem is él, csak vonszolja magát egyik napról a másikra. **A Szentlélek segíteni akar! Minden nap kérdd Tőle a hitet, a reményt és a szeretetet, hogy ami történik, azt úgy tudd elviselni, hogy közelebb vigyen Istenhez. Ő megadja az erőt, hogy meghalj önmagadnak és erősen reméld, hogy minden hittel és szeretettel teli perc a szenvedés útján óriási érték Isten szemében, és amikor legjobban szenvedsz, akkor is fontos vagy az Úr előtt.**

Honnan lehet tudni, hogy valaki megkapta ezt a karizmát? Egyrészt a Lélek érintéseiből. Fölébred benne a vágy, hogy valamivel megváltoztassa ezt a világot. Szívesen vállal áldozatokat, önmegtagadásokat. Van olyan is, amikor a kereszt teljes drámaiságával belép az életébe. Pál írja: *„Krisztussal keresztre vagyok feszítve"* (Gal 2,19). A keresztrefeszítés nemcsak a fájdalmat foglalja magába, hanem a tehetetlenséget is. Erről is fel lehet ismerni, hogy az Úr meghívott erre a szolgálatra!

Az egyik imacsoportban úgy tűnt, mindenki megkapta ezt a karizmát. ◦ Margit férje agysorvadást kapott. Először agresszív lett, később zárkózott, majd elveszítette beszédképességét. Állandó ápolásra szorult. Ennek már három éve. Margit megpróbált sokféle gyógyszert, de végül az orvos elmondta, nem tehet semmit. ◦ Anna fia motorbalesetet szenvedett és levágták mind a két lábát. 27 éves volt. Állandóan dühöngött, káromkodott, semmivel nem lehetett megvigasztalni. Annának mindig könnyes lett a szeme, amikor róla beszélt. Nem tudott tenni semmit, csak szelíden, szeretettel szolgálta őt. ◦ Erzsébetnek a férje rákbeteg lett. Az utolsó időben már nagy fájdalmai voltak. Nem volt hívő ember. Erzsébet állandóan imádkozott, hogy legalább az utolsó időben megtalálja az Urat. Megtalálta. Meggyónt, megáldozott és csendesen meghalt. Erzsébet hatalmas űrt érzett lelkében. ◦ Magdolnának idegbeteg lett a férje. Mindenben hibát keresett, állandóan szekírozta, kiabált vele, néha meg is ütötte. Magdolna nem tudott a kedvére tenni. A lelki szenvedések, a betegek állandó szolgálata a gyógyulás reménye nélkül elviselhetetlennek tűntek számukra.

Ha a fájdalmakat és szenvedéseket nem ajánlod fel az Úrnak engesztelő áldozatul, akkor a Sátán ellened fordítja. Tele leszel panasszal és lázadással és ez teljesen megmérgezi az Úrral való kapcsolatodat. A választott nép is zúgolódott az Úr ellen a pusztában, pedig megtapasztalták az Úr szabadító erejét, mégis szemrehányást tettek Neki, hogy nincs hús, nincs víz. **Le kell győzni az elégedetlenséget!** Nem szabad összehasonlítani a sorsodat azoknak a sorsával, akiknek nincs semmi problémájuk és élik világukat. **Fel kell ismerni azt a hivatást, amit ezen keresztül az Úr most neked ajándékozott!** Hiszen hatalmas az a cél, ami előttünk van. Bejutni és másokat is bevinni abba az Országba, amelynek boldogságát *„szem nem látta, fül nem hallotta"* (1Kor 2,9), amit Isten neked és hozzátartozóidnak készített. A bűnben élő világ egyszer elpusztul és vele együtt azok is, akik megmaradnak a bűnben. De *„az igazak ragyogni fognak, mint a nap Atyjuk országában"* (Mt 13,43) és boldogságuk egy örökkévalóságon át tart majd. A magasztos cél magunk elé állítása még nem elég! Kell valami olyan ösztönző erő, amely minden nap megújul. Ez az erő a szeretetben forrásozik. Ez nem természetes szeretet, mert az könnyen elfárad. Ez Isten Szívében van elrejtve! Ezt ajándékul lehet kapni, ha nyitott vagy rá és ha kéred. Erre önmagadtól teljesen képtelen vagy, mert önző éned nem tud felemelkedni arra a szintre, hogy feláldozza magát. De a Szentlélek által lehetséges lesz! Ezért írja Pál: *„Isten szeretete kiáradt szívünkbe a ránk árasztott Szentlélek által"* (Róm 5,5).

Ez nemcsak azt jelenti, hogy a Szentlélek által fölgyullad benned az Isten iránti szeretet, hanem azt is magába foglalja, hogy megszületik benned a képesség, hogy legyőzd önző éned és képes légy önmagad feláldozására is, ha a szeretet azt kívánja. Ezt bizonyítják a vértanúk, akik szinte mosolyogva tűrték a legnagyobb kínokat, mert olyan hatalmas volt bennük a szeretet. Ha őszintén vágyakozol erre a szeretetre és kész vagy önmagad megtagadására, a Szentlélek megadja ezt neked. **Merj túllépni a nyárspolgári keresztény szemléleten, amely csak addig akarja Krisztust követni, ameddig nem kell feladnia kényelmes, jól berendezett életformáját!** Az egyik templomban kihirdették, hogy lehet jelentkezni egy idős beteg hölgy ápolására. Tízen jelentkeztek, abból öten visszamondták, a másik öt pedig egymást váltva segített az idős betegnek. Tudom, hogy sokféle elfoglaltság terheli meg hétköznapjainkat, de éppen itt van a megoldás kulcsa!

Mi alapján választod ki, hogy ezt vagy azt részesíted előnyben? Meghallod-e a szolgálatokban az örökkévalóság üzenetét? Fölismered-e, hogy melyiket akarja jobban az Úr, kéred-e választásaidban a Szentlélek vezetését? Mered-e választani azt, ami esetleg nehezebb, de jobb lehetőséget ad a szeretet és önmegtagadás gyakorlására? Ezekre a kérdésekre nagyon fontos, hogy megtaláld a választ és a helyes cselekvéshez vezető utat, mert ez az út növekedésedet szolgálja és hasonlóvá formál Jézus Krisztushoz.

Katona István
főszerkesztő

Jézus az Úr! Én megbocsátok...

II/2. rész

Jézus mondta, hogy először meg kell találni az elrejtett kincset, csak utána fogsz elmenni és eladni mindenedet, hogy azt megvásárolhasd. Hiszen ha nem találtad meg a kincset és úgy mész eladni mindenedet, akkor bolond vagy, mert megeszi az infláció a pénzedet. Minek adod el a házadat, minek áldozod föl a családodat, az idődet? Minek mész el papnak vagy szerzetesnek? Kívülről nézve ezek őrült dolgok, ezt senki sem kívánja tőled... Ezek természetellenes dolgok... mert a kívülálló nem találkozott Jézussal, nem volt ott, nem látta, nem ismeri Őt. Ezért azt sem tudja, hogy a kincs az, ami motivál.

Amikor valaki azon gondolkodik, hogy radikálisan Istennek adja az életét, nemcsak arra gondolok, hogy pap vagy szerzetes legyen, hanem például úgy, hogy keresztény családot vállal, akkor nagyon sokszor szembeállítják a „normálissal", az „átlagossal", és így fogalmaznak: van egy normális, egy természetes, egy tisztességes modell és van valami, amit ti csináltok – ez természetellenes, ez nem normális.

Ha valaki nem tapasztalt még ilyet, akkor az nagyon ügyesen titkolja a kereszténységét! Ott valami nem stimmel. Ez azonban törvényszerű, mert az emberek két kategóriában gondolkodnak: van bűnös szeretet és van természetes szeretet; van normális és abnormális; van tisztességtelen és tisztességes. Ez a két kategória létezik. Nem értik, hogy nemcsak természetellenes és természetes szeretet van, hanem van **természetfeletti szeretet** is, van egy harmadik kategória.

Nekünk három dimenzióban kell gondolkodnunk. Nemcsak ember és ember között, nemcsak egyedül egy dimenzióban, önző módon, az ember, saját maga, hanem három dimenzióban kell gondolkodnunk. Ez a harmadik dimenzió: Isten ott van az ember és ember közötti kapcsolatok, problémák, feszültségek, bűnök mögött is. E nélkül nincs esélyünk arra, hogy megértsenek bennünket, ez így természetes. Isten a fedezet. Jézus nem árul zsákbamacskát. Nagyon világosan megmondta, hogy Ő is beleszól, ha úgy tetszik „beletolakszik" az ember és ember közötti kapcsolatokba. Ez nem hagyható ki. Jézus azt mondta: *„Ha megbocsátjátok az embereknek, amit vétettek ellenetek, mennyei Atyátok is megbocsát nektek. De ha nem bocsáttok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg bűneiteket."* (Mt 6,14-15)

Ez elég kemény beszéd! Nemrég valaki emlékeztetett egy régi dologra, ami évekkel ezelőtt történt. Egy elég komoly sérelem ért. Emlékeztem rá, pedig azt hittem, hogy már réges-régen elfelejtettem, illetve megbocsátottam. Természetesen az ember emlékszik dolgokra. Ez az emlék elemi erővel tört fel bennem, és olyan harag gyúlt a szívemben négy év után, hogy magam is megdöbbentem. Elég éles a nyelvem, elég nagy a szám és szeretek is beszélni, most sem tudtam megállni, hogy egy jó csípőset ne mondjak oda, és hát igazam volt, mert az a sérelem nagyon övön aluli ütés volt, ráadásul egy rendtársamtól szenvedtem el. Akkor Ámosz testvér, aki csöndes lelkiismeretként mindig ott van a közelben, azt kérdezte tőlem, hányszor mondtam el a Miatyánkot azóta? Először nem értettem, mit akar ezzel mondani, hogy jön ide a Miatyánk. Csak arra gondoltam, milyen csúnyán viselkedtek velem, és ez még négy év távlatában is fájt nekem. Nem tudtam földolgozni. Láthatja, mennyire nagy sebet ejtett rajtam! És akkor jött a Miatyánkkal... Gyorsan kiszámoltuk, hányszor is mondtam el a Miatyánkot azóta, az elmúlt négy év alatt. Misézünk reggel, elmondjuk a reggeli dicséretet, a Laudest, este meg a Vesperást. Mindegyikben szerepel a Miatyánk. Ha mást nem is imádkozom, ha nem vagyok is közösségben, akkor is három Miatyánk naponta. Gyorsan kiszámoltuk, hogy az eltelt napok – 365 nap 4 évvel beszorozva – három Miatyánkkal számolva összesen 4380 Miatyánkot jelentenek. Ez miért érdekes? Mert a Miatyánkban benne van, hogy *„bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek."*

Lehet, hogy ez önkényesen hangzik, de ezt úgy is értelmezhetjük, hogy én azt mondom: úgy bocsásd meg az én bűneimet, vagy akkor bocsásd meg az én bűneimet, ha én is megbocsátok az ellenem vétkezőknek. Ahogy fölolvastuk a Miatyánk magyarázatát, amit Jézus fűzött hozzá, jogunk van így magyarázni. Tehát azt mondja Jézus: *„Ha nem bocsáttok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg bűneiteket."* (Mt 6,15).

Jézus komolyan vesz minket és komolyan veszi saját szavait is. Ez azt jelenti, hogy ha én nem tudok megbocsátani négy év után – pedig 4380-szor kértem Istent

imádságban lesütött szemmel, összetett kézzel –, akkor bár irgalmas az Isten, de ez egy nagyon súlyos lelki teher számomra, amit hordozok, amiből meg kell térnem, amit felül kell vizsgálnom. Azt hiszem, ilyen terheket nemcsak én hordozok és nemcsak te, hanem közösségek is, sőt maga az Anyaszentegyház is, sőt magyar népünk is és sorolhatnám így tovább.

Miről is van tehát szó? Van egy Egyházunk, van egy tanításunk, egy tanítóhivatalunk, egy csodálatos dogmatikánk, katekizmusunk és még sorolhatnám, mi mindenünk, ami valóban a Szentháromságos hit lehető legnagyobb összefoglalása. Mindent tudunk, amit Isten tudnunk engedett, mindent, amit átadott nekünk és ezt őrizzük kétezer év óta. A fejünk valószínűleg tökéletes azon a szinten, ahogyan Isten megengedi. Ehhez azonban a gyakorlatban az Egyházunkban sokszor nincs más, mint a szívünk tájékán egy erős polgári erkölcs a Tízparancsolat alapján, a tisztességes szeretet szintjén. Olyanok vagyunk, egyénileg és közösségileg is, mint egy vízfejű gyerek, akinek hatalmas a feje, hatalmas az agya, de a teste törékeny, a szíve gyenge. Minden erejével fenntartja a fejét, de nem tud előre haladni. Nem tud terheket cipelni, mert a lábai rogyadoznak, és nem bírja a szíve a fejét.

Nagyon sokat gondolkozom azon, hogy miért ilyen hitetlen a világ. Amikor fölszállok egy villamosra vagy egy buszra és nézem az embereket, nagyon fáj, ahogy látom az arcokat és tudom, hogy ezeknek az embereknek a többsége sohasem találkozott Jézussal. Itt élnek körülöttünk, a családunkban, a baráti körünkben, a rokonságunkban és nem érdekli őket, vagy nincs, aki elmondja nekik. Ez nekem nagyon fáj. Azt hiszem, a legnagyobb baj nem az, hogy nem eleget beszélünk, hanem az, hogy elszalasztunk bizonyos dolgokat közösségileg, egyházi szinten, és ezzel eleve elijesztjük az embereket, mert ugyanazon a tisztességes szeretetnek a szintjén mozgunk, azon a becsületes szinten, amin ők is mozognak. Vagyis a keresztény szót a hétköznapokban lecseréltük a gentleman-ra, és így a hitünk, a kereszténységünk elvesztette igazi vonását, radikalizmusát!

Mondok egy pár példát, amelyek nagyon jól mutatják, hol vannak ezek a gyenge pontok a szívünkben, és hol vannak azok a pontok, melyeket a körülöttünk élők látnak, ami miatt nem érdeklődnek, nem döbbennek meg és nem mondják, hogy itt van valami... ami józan ésszel felfoghatatlan. Ez lenne ugyanis a normális! „Nézzétek, hogy szeretik egymást! Ezek nem normálisak!... Amit ez csinál, az valahol felfoghatatlan..." – ilyennek kellene lennie az emberek reakcióinak az életedre, az életemre, Egyházunk életére.

Melyek a kudarcok? Bekapcsolom a televíziót és azt hallom, hogy a szerb pátriárka elment valamilyen gyűlésre, talán Berlinbe vagy Brüsszelbe és könyörgött, hogy mentsék meg Koszovóban a pusztuló szerb műemlékeket, a templomokat, amelyeket az elhagyott nép után most az albánok robbantgatnak. Ez persze teljesen normális: az az én épületem, az az én házam, ami kulturális értéket képvisel és meg kell menteni. A pátriárka veszi a fáradságot, elutazik 1000 kilométerre és könyörög, hogy segítsenek. Az emberek pedig azt mondják: jó lenne segíteni, ha tudunk. Én viszont felteszem a kérdést, hogy ettől valaki meg fog döbbenni? Ettől valaki meg fog térni? Ilyen egy keresztény főpap magatartása? Ezt megteszi mindenki! Elmegy, kopogtat és kéri, hogy védjék meg azt, ami az övé. Hol volt ez a főpap akkor, amikor a saját hívei, a szerb katonák elkergettek ugyanebből a tartományból közel egymillió embert? Nem kellett volna ezer kilométert utaznia külföldre, elég lett volna, ha beül az autójába és száz kilométerre délre utazik és odaáll a katonák elé, a saját hívei elé – ha kell főpapi ornátusban –, és azt mondja nekik: ezt nem tehetitek meg, ezeket az embereket nem lehet elkergetni, mert ők itt születtek... van köztük beteg, van köztük öreg, van köztük csecsemő, aki bele fog halni... és bele is halt a menekülésbe. Ha ezt megtette volna, akkor most egészen máshol tartanánk! Lehet, hogy ez túl sok lett volna, lehet, hogy bántotta volna a szerb nemzeti öntudatot vagy történelmileg túlzás lett volna, hiszen mégiscsak betolakodók azok az albánok azon a vidéken, de lett volna egy esély arra, hogy azok a mohamedán albánok azt mondják: igen, a keresztények azért mégiscsak mások, mint mondjuk Milosevics emberei. Biztos vagyok benne, hogy akkor nem kellett volna most Berlinbe utaznia könyörögni, hogy legalább a templomokat ne rombolják le az albánok...

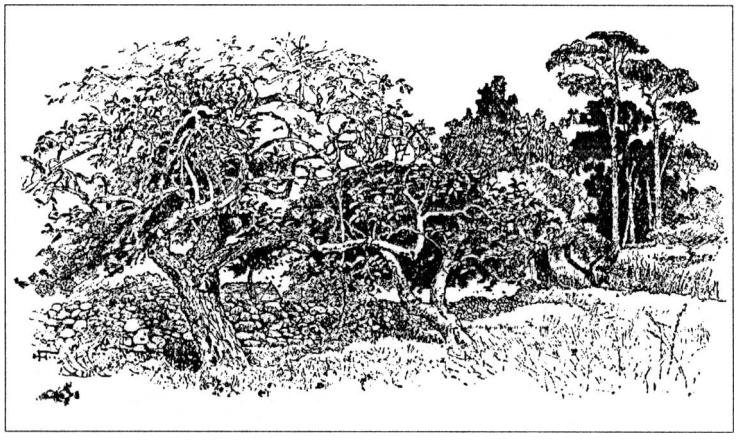
Vagy söprögessünk a saját házunk táján. Sokszor mondják, hogy mi először magyarok vagyunk és csak utána keresztények. Még pap szájából is hallottam ilyen jellegű kijelentést. Kisebbségi magyarok között jellemző – főleg a protestáns egyházakban –, hogy elsősorban a magyarság mentésére alkalmas eszköznek tartják az Egyházat, és a kereszténységet alárendelik a nemzeti szempontoknak.

Miután az I. világháború kitört, Rómában bezárták a különböző szemináriumokat, mert a különböző államok hazahívták az ott tanuló diákokat, kispapokat. A pápa döbbenten és szomorúan áldotta meg és búcsúztatta el saját kispapjait és – ahogyan a titkár leírja naplójában – nagyon szomorú volt, mert tudta, hogy ez a többezres kispap társaság pár hét múlva, miután hazatért, újra együtt lesz, a lövészárok két különböző olda-

lán, megteszik hazafias kötelezettségüket és harcolnak a hazájukért egymással.

Nemrég olvastam, hogy a McDonald's azzal dicsekedett, hogy sohasem háborúzott egymással két olyan ország, ahol az ő üzlethálózatai kiépültek. Vagyis ahol a McDonald's kiépítette az üzlethálózatát, azok az országok még nem estek egymásnak, mert a gyökerük közös: a pénz, így nincs érdekellentét. Nem mintha kevésbé lennének jó hazafiak vagy nem volnának nemzeti problémák, de van valami, ami közös, erős és legyőzte a nemzeti gyűlöletet és a problémákat.

Európában az elmúlt ezer évben a kereszténység ezen a téren gyengének bizonyult, mert a tisztességes szeretetre, a jogos önvédelemre és a nemzeti érzésre tette a hangsúlyt. Sokszor először magyarok, románok, németek, lengyelek voltunk és csak azután keresztények.

Talán furcsa, hogy a pápa a kétezredik évet a bocsánatkérésekkel tarkította. Sokan fölháborodtak és sokan elmondták, hogy azok nem kértek bocsánatot... azok nem érdemlik meg... és azért nemcsak mi voltunk a hibásak... Sokszor a másik fél hibásabb volt... Miért kell bocsánatot kérni több száz éves dolgokért, inkvizícióért, Galileiért, az antiszemitizmusért és még sorolhatnánk... Nem is volt az annyira sötét, és nemcsak mi voltunk sötétek. Azok meg is érdemelték és most milyen arrogánsak. Nem is örültek, hogy bocsánatot kért a pápa. De ők kétdimenziós világban gondolkodnak. Ember ember között a tisztességes szeretet szintjén.

Mi viszont – állítólag! – kincskeresők vagyunk. Nem lehet ugyanazon mércével mérni őket és minket. Ezt a pápa is nagyon jól tudja. Sajnos ebben kevésbé követi őt a világegyház, mint a látványos zarándoklatokban vagy az újfajta imamódok bevezetésében. Pedig a lényeg valahol itt van.

Még egy dologról szeretnék beszélni. Van egy ördögi kör, a lelkiismeretfurdalás ördögi köre. Ez kicsit pszichológiailag hangzik, de el kell mondanom, mert magamban nagyon sokszor megtapasztaltam ennek a dolognak a működését. Miről is van szó? Mondok egy egyszerű példát. Tegyük fel, hogy én erős dohányos vagyok, napi egy doboz cigarettát elszívok. Ez nem igaz, csak most példaként mondom. Ugyanakkor olvasom és tudom, hogy akik erős dohányosok, azok ötször vagy nem tudom hányszor akkora eséllyel kapnak tüdőrákot, ajakrákot, mindenféle betegséget és kimutatható, hogy mennyivel hamarabb fognak meghalni. Ezek után bennem valami nem stimmel, valami disszonancia keletkezik. Én normális, értelmes ember vagyok – ez az alap, ezt mindenki vallja. A másik oldalon azonban olyasmit csinálok, ami ostobaság és önpusztítás. Ez egy nagyon egyszerű példa. Valami valahol konfliktusban van bennem. Valami értelmetlen dolgot csinálok. Le kell bontanom ezt az ellentétet magamban. Vagy azt mondom, hogy én nem vagyok értelmes, én buta vagyok, önpusztító, szerencsétlen, ezért összhangban van a cselekedetem a gondolkodásommal. Hát persze, hogy dohányzom, hiszen ez felel meg az én szellemi, lelki színvonalamnak. Ez a megoldás nyilván nem jó megoldás! Ezt épeszű ember nem fogja így megfogalmazni. Marad tehát a másik oldal, azt fogom mondani: igen, ez egy érdekes elmélet, hogy a dohányzástól hamarabb meghalnak... azért ez nincsen bizonyítva, hiszen a nagynénikém kilencvenkilenc éves korában halt meg és a halottas ágyán is cigaretta lógott ki a szájából. Vagy azt mondom: hát igen, az erős dohányosokra valóban igaz, hogy hamarabb fognak meghalni, de az erős dohányzás az három doboz cigarettánál kezdődik, és én csak alig egy dobozt szívok, tehát én ehhez képest nem vagyok erős dohányos, ergo, rám nem vonatkozik az orvosi megállapítás. Tehát ennyit megtehetek, értelmes ember vagyok, jól is érzem magam, nem is veszélyes a dolog, tehát minden rendben van.

Ez a fajta ördögi kör nemcsak a cigarettázással kapcsolatban működik: meghamisítom a dolgokat, szelektíven gondolkodom, hogy elhallgattassam a lelkiismeretemet, hogy feloldjam ezt a belső kellemetlenséget, disszonanciát. Ugyanezt csináljuk minden szinten.

Sokszor megkérdezik, hogy lehetséges az, hogy épeszű emberek Európában, mint például a kolozsvári polgármester, hogy tudják ezt a sok butaságot beadni az embereknek? Hogy-hogy nem tud egy értelmes város, mint Kolozsvár, jobb polgármestert találni magának, holott ott értelmiségiek laknak, a románok szintjén is. Nemrégiben például azt mondta, hogy a MOL-kutak rendkívül veszélyesek Erdélyben, mert ezeket azért épí-

tették, hogy a bevonuló magyar tankoknak legyen majd hol benzint vásárolni. Ezért tiltsák meg a MOL-kutak létrehozását. Vagy egy falut azzal ijesztgettek, hogy Budapest és Csíkszereda között autópálya épül és pont a falu főterén fog keresztül vezetni, a gyönyörű ortodox katedrálist pedig le fogják rombolni a magyarok. A parasztok persze ordítottak, hogy halál a magyarokra. Nem régen történt, nem a középkorban, a mai világban. Ez a Funar pedig egyetemi tanár, egy értelmes ember. Maga sem hiszi, amit mond és mégis mondja és mégis mindenki elhiszi, mert szükség van rá. Miért? Azért, mert minden józan ember, aki csak egy kicsit is értelmes, az látja, hogy ott elnyomják a magyarokat. Elnyomnak egy kisebbséget. Aki pedig egy picit is jó ember és kulturált, főleg a románok, akik azt mondják, hogy mi itt vagyunk több, mint kétezer éve, mi vagyunk az európai kultúra bölcsője, akkor hogy lehet az, hogy mi, Európa legkulturáltabb népe bezárjuk a magyar iskolákat, nem akarunk számukra egyetemet engedni? Vagyis valami nem stimmel, valami olyasmit csinálok, ami nem jó. De én vagyok a legkulturáltabb, a legjobb, a legnagyvonalúbb. Így valami disszonáns. Ezért van szükség arra, hogy valaki megmagyarázza, hogy ezek a magyarok annyira gonoszak, annyira rosszak, hogy az a kicsi elnyomás, amit ők kapnak, az valósággal jutalom. Ennél sokkal többet érdemelnének, hiszen annyira gonoszak és évszázadokon keresztül annyi szörnyűséget csináltak. Tehát mi tulajdonképpen nagyon jók és nagyon kulturáltak vagyunk, hogy csak ennyire tartjuk kordában őket.

Most fordítsunk ezen a dolgon! Nézzük meg, hogy ez hogyan működik a mi szívünkben, mert könnyű a példa, amíg a dohányosokról vagy a románokról van szó. Alapvetően örülök a rossznak, amit az ellenségemről hallok, mert engem igazol, mert megnyugtatja a lelkiismeretemet. Közösségek között ez nagyon jellemző, az Egyházon belül és azon kívül egyaránt. Nem véletlen, hogy bizonyos gyülekezetekben rendszeresen szidják a katolikus Egyházat, mert akik a padokban ülnek, azok 70%-a katolikus volt. Kijöttek a családjuk, a barátaik, az Egyházuk köréből, ahol valószínűleg nemcsak az Antikrisztussal vagy röpülő „máriadémonokkal" találkoztak, ahogyan azt beállítják. Tehát a lelkiismeretük valószínűleg bántja őket, ezért van szükségük arra, hogy megmagyarázzák, „lehet, hogy te nem találkoztál rosszal, de azért ott nagyon sok rossz van. Nyugodj meg, jó, hogy itt vagy!"

Nekünk, ha kívülről nézzük, nem szabad ezen fölszisszennünk, nem szabad megharagudni és megsértődni. Tudnunk kell, hogy itt egy egyszerű törvényszerűség működik. El kell múlni egy generációnak, mire ezekre nem lesz többet szükség, mire ők magukra találnak, és meg tudnak békülni velünk. Illetve nem velünk, mert nem velünk van bajuk, hanem saját magukkal. Azért van szükségük a mi fantom képünkre, hogy nyugodtan alhassanak. Tegyük meg azt a szívességet, hogy megbocsátunk nekik, nem szisszenünk föl és nem kezdünk el mutogatni és keresni, hogy „ti ilyenek meg olyanok voltatok".

Vagy például nemzeti szinten is tudom, hogy rengeteg sérelem ért bennünket. Az én nagyszüleim közül talán egy volt az, aki a mai Magyarország területén született. Kicsi gyermekkoromtól kezdve tudom sorolni a sérelmeinket, az adatokat, hogy melyik várost – tiszta magyar várost – vették el, hol zártak be intézményeket, kit telepítettek ki és kit nem, kinek hogy vették el az anyanyelvét és a kultúráját. Pár éve azonban rá kellett döbbennem, hogy én csak a saját lemezemet ismerem, mert a saját lemezemre van szükségem ahhoz, hogy nyalogassam a sebeinket és megmagyarázhassam, miért utálom, miért nézem le a körülöttünk élő népeket.

Egy sítáborban kiderült, hogy szinte nincs olyan szlovák, aki két magyar szót – azt, hogy „buta tót" – ne ismerne. Ezt mindenki tudja a Felvidéken. Valószínűleg mi tanítottuk meg őket erre. Utánanéztem a dolgoknak. Ők is tudják a maguk lemezét, a múlt század végén egyetlen szlovák gimnáziumot sem hagytunk, mindet bezárták. A századelőn iszonyatos tempóban fogytak, és kiszámolták, hogy három generáció múlva a szlovákság el fog tűnni. Amikor a parlamentben interpretáltak, akkor – a tizes években – Tisza István kijelentette, hogy tót nemzet márpedig nem létezik. Amit ott elmondott, azt egy az egyben le lehetne írni és be lehetne helyettesíteni mondjuk a bukaresti parlamentbe a moldvai csángókról mondottakkal. Csángók márpedig nincsenek. Egy nép majdnem eltűnt. Csoda, hogy sérültek, hogy tele vannak kisebbségi érzéssel, haraggal, sőt talán még bosszúvággyal is? Ez egy ördögi kör: szükségünk van arra, hogy megmagyarázzuk, miért nem szeretjük egymást. Így egyre mélyebbre és mélyebbre vágunk a saját szívünkben, mert szelektíven csak a rosszat halljuk meg, ami a másikra vonatkozik.

Azt mondtam, hogy a mi Egyházunk fejében rend van. Jók a tanításaink, tökéletes a teológiánk. A javítást a szívünk tájékán kellene kezdeni, ahogyan annak a gyereknek is a szívével volt a baj, aki nem látta az árvaházat és ezért nem akart áldozatot hozni.

Egy témát még érintenem kell, az ökumenizmus kérdését. Itt is ugyanezek az erők működnek: a fejeddel és a tisztességes szeretettel reagálsz vagy pedig elsősorban a szíveddel, a krisztusi szeretet szintjén? Erről az egy dologról rengeteg megközelítésben lehet beszélni. Nevezetesen, mondhatom azt, hogy a fő gondolat az, hogy a katolikus Egyházban a tanítás teljessége meg-

található, ergo én nem azért megyek barátkozni a protestáns testvérekkel, hogy ott újabb tanításokat szedjek össze. Ha a szívemmel reagálok, azt mondom, hogy ez természetes, nekem van hét szentségem, az ökumenizmustól nem lesz tizennégy vagy tizenöt, nem azért megyünk, hogy újabb titkokat szimatoljunk ki. A II. Vatikáni Zsinat azt tanítja, hogy ne szégyelljünk tanulni. Mit tanuljunk, ha nálunk minden megvan? Mondtam, hogy egy kicsit vízfejű a mi Egyházunk. A szív szintjén azért bőven van mit tanulni! Nem azért megyek egy másik közösségbe vagy gyülekezetbe, hogy szaporítsam a szentségeknek vagy a Mária dogmáknak a számát, ez nyilvánvaló. Azért megyek, mert ők talán hősi fokon valamit jobban csinálnak, mint én. És a szívünk mégiscsak egy!

Hadd mondjak egy példát. Esztergomban nemrég felfedeztük a helyi autonóm közösséget. Egy szentségük van: keresztelnek. Érvényesen keresztelnek, de a pásztoruknak öt gyereke van. A felesége munkahelyén elvonókúrára került az egyik kolléganője, és nem habozott az öt gyerek mellé kettőt még hazavinni, annak az asszonynak a gyerekeit. Most hét gyerekről gondoskodnak. Lehet, hogy nekem hét szentség van a zsebemben és ferences szerzetes vagyok, akinek a szegénységből kellene példát adni (mint rendi karizmából) az egész világnak. Szégyenkezve mentem oda és döbbenten láttam, hogy ez a közösségvezető egyetlen szentséggel a zsebében micsoda példát ad a szegénység hősies megvalósításában a befogadott plusz két gyerekkel.

Mi a másik megoldás, amikor az agyammal reagálok? Erre is van példa. A X. Szent Piusz papi társaság kommentálta a Dominus Jesus-t, és azt mondta, hogy „na, végre valaki kimondta az igazságot, hogy nálunk van a teljesség..." „De ez kevés – mondják –, hozzá kéne tenni, hogy ha máshol ebből kevesebb van, akkor oda hogyan került az igazság? Ha itt hét szentség van, ott meg csak egy, akkor ez azt jelenti, hogy azok innen elvitték, vagyis azok ellopták. Ergo, minek állok szóba tolvajokkal?" Érzitek a különbséget? Ugyanarra az egy igazságra lehet racionálisan, szívtelenül reagálni és lehet a krisztusi szeretet szintjén, alázattal reagálni. Én nem hiszem, hogy nekünk arra lenne szükségünk, hogy továbbra is a fejünket növeljük a szívünk rovására.

Van még egy dolog. Ha mindez így van, és nincs esélyünk arra, hogy kispóroljuk, megkerüljük, evangéliumi tanácsnak címkézzük a krisztusi szeretetet, akkor mire várunk? Ha csak így lehet, ha Isten Szentlelke csak így működik, ha csak úgy árad ki, akkor nem kell okoskodni, akkor bele kell vágni! Akkor is, ha hülyének néznek, akkor is, ha a saját eszünkkel nem tudjuk mindig fölfogni. Azokba a „menyegzős korsókba" bele kell önteni a poshadt vizet – ez őrültségnek tűnik. Ha valaki látta, biztos, hogy hülyének nézte a szolgákat. De ha nem öntik bele azt a semmit, azt a keveset – értetlenségük, keményszívűségük, racionalizmusuk poshadt vizét –, akkor Isten soha nem tudta volna azt menyegzős borrá változtatni. Nem baj, ha nem érted, nem baj, ha a szíved visszahúz, nem baj, ha a neveltetésed, a környezeted tiltakozik, meg kell lépni ezt a lépést! Bele kell önteni a poshadt vizet, bele kell ugrani a sötétségbe! Adj esélyt a Szentléleknek, hogy megáldja. Ez a titka az evangelizációnak is.

„Ti vagytok a föld sója. Ha a só ízét veszti, ugyan mivel sózzák meg? Nem való már egyébre, mint hogy kidobja és széttapossa az ember. Ti vagytok a világ világossága. A hegyre épült város el nem rejthető. És ha világosságot gyújtanak, nem teszik véka alá, hanem a tartóra, hogy világítson a ház minden lakójának. Így világítson világosságtok az emberek előtt, hogy lássák jótetteiteket és magasztalják mennyei Atyátokat." (Mt 5,13-16)

Bécser Róbert OFM

A Jézus Krisztusba vetett hitből fakadó élet szorosan összefügg a kereszt követésével. Ezért rendelte el Ignác, hogy a jelentkezőket, akik felvételüket kérik a rendbe, meg kell kérdezni, akarják-e Jézust követni azon az úton, amely kemény dolgokat jelent: megnemértést, ellenállást, rágalmakat, összeütközést, üldözést. Ez az alapállás annyira fontos, hogy Ignác ezt írja: Ha a jelentkezőben *„az emberi gyengeség és saját nyomorúsága miatt nincs ilyenfajta égő vágy a mi Urunk iránt, kérdezzék meg tőle, van-e benne valamiféle vágyódás arra, hogy felébredjen benne ilyen vágy"* (Konst 102). Tehát legalább *„a vágy utáni vágyódásnak"* meg kell lennie az emberben, ha végig akarja járni Jézussal az utat. Ignác úgy vezeti az embert a lelkigyakorlatos úton, amely az Evangélium útja, hogy újra meg újra találkozzon a kereszttel. A kereszt a szimbóluma minden emberi szenvedésnek, meghasonlásnak, törésnek egyéni életünkben, és az emberiség történelmében is. Az imádkozó embert arra bíztatja, hogy nézzen szembe minden sötétséggel, gonoszsággal, élethazugsággal, bűnnel, és szemlélje ezeket úgy, ahogy megmutatkoznak számára. Az ember nem marad egyedül a szenvedéssel, a kereszttel, hanem meghívást kap arra, hogy párbeszédet folytasson Krisztussal, Isten keresztrefeszített szeretetével, mint *„barát a barátjával"* (LgyK 54).

(Willi Lambert S.J.: A valóság szeretete, 94. o.)

»Örüljetek, hogy nevetek föl van jegyezve a mennyben«

(Lk 10,20)

Azokhoz a testvérekhez kívánok szólni, akik szeretnének egészen elmerülni Istenben, és azokhoz is, akik eljutottak valameddig a hitben, azután megálltak. Nem tudják, hogyan tovább. Megelégedtek azzal, hogy valakit megtapasztaltak és azt gondolják, hogy ez elég. Önmaguk körül forognak. Úgy érzik, ennyi elég. Nem tudnak megnyílni a mélyebb szeretet felé. Nem tudnak elhalni, mint a búzaszem, hogy új termést hozzanak (Jn 12,24). Pedig ez a terméketlenség nem kell Istennek.

Az 1980-as évek derekán lelkivezető atyánk sokszor hangsúlyozta, hogy az isteni kegyelem befogadásának akadálya önmagunk, bűneink takargatása, az alázat hiánya. A nagy „Én" átadása Istennek szükséges. Az emberek előtt takargathatjuk bűneinket, gyarlóságainkat, de Isten előtt nem!

Az embernek is meg kell éreznie, hogy van valami akadálya annak, hogy Isten működését meg tudja tapasztalni. Egészen át kell adnia önmagát Istennek, hogy az élete központja csak Ő legyen. Nagyon kicsinnyé kell válni, gyermekké kell lenni, hogy én ne akarjak semmit, csak az legyen, amit a Teremtő akar. Ez önmagam teljes kiüresítését jelenti. Komoly életgyónás a kivezető út. Ez nagyon nehéz, én is átéltem.

20 évvel ezelőtt én is úgy éltem, mint sokan mások. Ebbe a „szabadságba" beletartozott egy válás, és egyéb is. Majdnem olyan voltam, mint a mai nők. Gyermekkorom óta templomba járó voltam, mert ezt a nevelést kaptam, de száraz és terméketlen volt az életem. Amikor hazamentem a templomból mindig megfogadtam, másképp fogok élni, de soha nem sikerült. Undorodtam magamtól, pedig Isten nem undorodott tőlem, hanem várt rám.

Elvégeztem az életgyónást. Amikor kijöttem a templomból, úgy éreztem minden ragyog körülöttem. Csend és békesség vett körül, pedig sokan jártak-keltek az utcán, hiszen egy nagyváros főutcáján jártam délelőtt. Szerettem volna odamenni minden emberhez, megölelni és megmondani, hogy „szeretlek" és táncra perdülni mindenkivel. Az egyik járdáról a másikra szinte átrepültem, és magam sem tudtam, mi van velem. Csak később jutott el a tudatomig, hogy a bűn súlyától szabadultam meg, amely lehúzott eddig, mint a sár. Örültem, repkedtem hetekig.

Ebben a kegyelmi állapotban otthon a kezembe vettem a Bibliát (a Károlyi Biblia akadt a kezem ügyébe). Kinyitottam, Ésaiás 45,2-3. Elolvastam. Rendkívüli hatással volt rám. Éreztem, hogy most a Mennyei Atya szól hozzám: *„Én megyek előtted, és az egyenetleneket megegyenesítem, és az ércajtókat összetöröm, és leütöm a vaszárakat..."*

Most még nagyobb volt az örömöm. Napok múlva, mivel alig tudtam betelni Istennek ezzel a kijelentésével, többször is átolvastam e néhány fejezetet. Megmozdult az egyik lap, a következőn ez állt (Ésaiás 43,1-2): *„Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! Mikor vizen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítnak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged."*

Tudtam, hogy Istennek e két hozzám szólása összefügg. Azt is tudtam és éreztem, hogy nem lesz könnyű, de csodálatos...

Még mindig ebben a csodálatos örömben, amely számomra Isten érintése volt, a következő szentmisén, felajánláskor, felajánlottam magamat a Mennyei Atyának. Ha Ő olyan hatalmas kincseket akar nekem adni, mit adhatnék én? Hát önmagam. Ha kell vérem árán is! És komolyan vettem. Még ma is minden szentmisén a felajánláskor megismétlem.

Tudtam, hogy e csodálatos dolgot nem tarthatom meg magamnak, erről beszélnem kell, először is egyházközségemben kell tanúságot tennem. Értetlenség fogadott. Ha valamit próbáltam javasolni, olyan választ kaptam, hogy ezt a jó Isten sem akarja. Akkor hová Uram? – kérdeztem. Hát vannak öregek, betegek... Gyakorolni kell a szeretetszolgálatot, ez a legfontosabb. Aztán kaptam egy alkoholista családot szolgálatra, öregeket, majd a saját anyám, anyósom gondozását is rám bízta a Mennyei Atya és mindezekből épülhettem.

Egy alkalommal, amikor betegemhez mentem, az úton az egyik lépcső alján egy alkoholista nőbe botlottam. Szörnyű állapotban feküdt a földön. Haza kísértem. Másodszor is, harmadszor is így történt. Végre megkérdeztem, meglátogathatom-e időnként? Ő nézett rám, csodálkozott, majd igent mondott. Persze én csak a harmadik ígéret után látogattam meg. (Ilyen az ember, amikor a Mennyei Atya hívogatja, szólítgatja,

mutatja az utat, hogy hova kell mennie, sokszor nem látja meg, nem hallja meg hívó szavát.)

A harmadik ígéret után meglátogattam. Ha alkoholistáról van szó, el lehet képzelni a lakását és minden körülményét... Nem tudtam hova ülhetek le. Vittem neki Jézus irgalmas szívének a képét és egy rózsafüzért. Örült neki és elfogadta. Mindenről próbáltam beszélni, de belőle minden szót fogóval kellett kihúzni. A gyermekéről is kérdeztem, mire fényképet mutatott. Lassan feloldódott és örült annak, hogy vele kapcsolatban minden érdekel. Megígértem, hogy többször is elmegyek, ha nem zavarom. A következő alkalommal a férje is otthon volt. A feleség örömmel vette elő a rózsafüzért, és mutatta, hogy még megvan. A férje látta és megkérdezte: „Hát ez minek neked? Azt sem tudod, mi az!" Megkérdeztem tőle, hogy ő tudja-e, mi ez. „Persze, hogy tudom! Erre a szemekre ezt kell mondani, erre meg mást." – felelte. (Persze nem nevezte meg az imát.) Azt mondtam: „Üljünk le és elmondunk egy tizedet magukért." Meghatódottság volt az arcukon. Mondták velem, amit tudtak. Lassan megtanulták az Üdvözlégyet. A tized azért hosszú volt, de az arcukon, különösen a férfi arcán peregtek a könnyek. Most már lassan két éve ennek, de még mindig így imádkozik. Búcsúzóul kértem, hogy hetenként meglátogathassam őket. Kértem, hogy fogadjanak el testvérüknek, barátjuknak, mert úgy kívánom őket szeretni és tisztelni, ahogy vannak és amilyenek.

Isten valóban azt kéri tőlünk, hogy úgy szeressük az embereket, amilyenek. Ne akarjuk őket erőszakosan megjavítani, bízzuk inkább a Mennyei Atyára. Mi csak az Úr szeretet-eszközei lehetünk, és legyünk. Szeressünk, imádkozzunk és mindenkor vállaljuk, hogy mi is gyengék és gyarlók vagyunk, és semmivel sem jobbak, mint ők. A farizeus lelkületet teljesen ki kell zárni. Megjegyzem, bárkivel beszélgetünk vagy bárkinek tanúságot teszünk Istenről, vállalnunk kell önmagunkat, gyarlóságainkat, ez bátorságot ad mindenkinek ahhoz, hogy Isten előtt is vállalja önmagát.

A következő alkalommal a barátjuk is ott volt. (Megjegyzem, mind alkoholisták voltak, s szervezetüket, szellemi képességüket már kikezdte az alkohol.) Haza akartam indulni. A háziak tudták már, hogy imádkozni fogunk, ezért kértem a barátjukat, hogy ha nem kíván velünk ebben részt venni, kicsit hagyjon magunkra. Már-már ment volna, de mégis ott maradt. Azt mondtam erre: „Jó, akkor most magáért és a családjáért imádkozunk." Ő szabadkozott, hogy már régen elváltak, elhidegültek, őértük nem kell, de ő is bekapcsolódott. A következő alkalommal az utcán állított meg és azt mondta: „Képzeld, kibékült velem az asszony!" Boldog volt. Azt mondtam neki: „Látod, imád meghallgatta a Mennyei Atya. Ez hatalmas kegyelem számodra, megtapasztalhattad Isten szeretetét." Szinte beleremegett, s kicsordultak a könnyei.

Nehézségek persze vannak bőven. A kereszt türelmes hordozása nélkül nem megy, részemről is, részükről is, mert őket is gúnyolják. Aki vállalja, nagyon messzire el kell mennie értük, egészen le kell értük hajolnia, egész önmagunkat megtagadva, ha kell a bíróságig vagy a börtönajtókig is.

Előfordult, hogy félelem szállt meg, hogy ők mégiscsak férfiak, az asszonyt leitathatják és engem bántalmazhatnak. A következő nap a Mennyei Atya megmutatta, hogy ne féljek, mert velem van. Amikor hozzájuk mentem, csak a két férfi volt otthon. Az asszony még nem ért haza, amíg ott voltam. Amikor indultam volna haza, a két férfi megfogta a karomat és úgy vezettek a szobába. Leültettek. Jobbról-balról helyet foglaltak és kérték, hogy imádkozzunk.

Mivel testvérek vagyunk, előfordul, hogy megpuszilnak. Egy alkalommal undor fogott el, de a lelkemben azonnal megszólalt az Úr: „Én nem utáltalak, amikor a bűnben éltél."

Nagyon sokszor fáradt vagyok. Egy alkalommal így szabadkoztam: „Talán nem is kellene tennem, amit teszek, vagy nem nekem. Idős vagyok, alig látok valami előrehaladást az életükben, sokszor sötétben botorkálok." Kinyitottam a Szentírást és vártam a választ az Úrtól. Megkaptam és elszégyelltem magam. Lukács 10,20 verse volt: „*Örüljetek, hogy nevetek föl van jegyezve a mennyben.*" Köszönöm Uram!

Azért vannak gyümölcsök is. Ha nem is mindig, de a vágy ott van a szívükben a szentmise meghallgatására. A házaspár meggyónt. Az asszonyka többet törődik otthonával, férjével, önmagával és a főzéssel. Ő maga mondja, hogy sokat imádkozik, még értem is. Ők maguk válnak Isten eszközeivé, mert tudtukon kívül evangelizálnak, amikor a kocsmából sietnek haza, mert jön az, akivel majd együtt imádkoznak. Persze van, aki kíváncsiságból melléjük tapad és ott is marad. Így lassan a létszám is növekszik. Vannak, akiket a Sátán el tud vinni, és a poharat is nehéz letenni. Valamikor ketten, valamikor hatan várnak. Vágynak arra, ami tiszta, és ami Istentől jön.

Fontos a türelmes meghallgatás, amikor minden nehézségüket, szenvedésüket kibeszélhetik magukból. Néha maguk is belátják hibás vagy vétkes tetteiket. Előfordult, hogy a tízparancsolatot is végigbeszélgettük, mert Isten megadta a kegyelmet hozzá.

Isten működését kell megmutatni az életük egy-egy mozzanatában. A szerető Istent kell emberközelbe hozni, nem a büntető, haragvó Istent. Ők maguk fogják keresni életük minden pillanatában.

Még az első időkben történt, hogy azt mondták, szívesen eljönnének a templomba, csak félnek, hogy az emberek „kinézik őket" maguk közül. Hát igen, itt van a mi „keresztény öntudatunk", amely sehova sem vezet. Aki vállalja a velük való kapcsolatot, oda kell ajándékoznia önmagát teljesen a Mennyei Atyának. Egzisztenciáját, önmagát elfeledve, eggyé válni a szegényekkel, gyengékkel, perifériára szorultakkal (nem a bűnnel), Isten akaratával. Istennek valóban szeretet-eszközeivé kell válni. Isten nem azért adta a karizmatikus mozgalmat, hogy semmivé váljon, hanem hogy beolvadjon az Egyházba. A megszentelődés útja a szeretet útja, az áldozatok útja, az önként vállalt szenvedés útja, a kereszthordozás útján. Csak így gyümölcsözik.

A karizmák, az ajándékok a szeretet adományai. Ki kell érdemelni őket. Nem a karizmákra kell hajtani és azokat szeretni, hanem az adományozót kell szeretni! De az adományozót csak az embereken keresztül lehet szeretni, illetve az értük hozott áldozatokon keresztül lehet elnyerni.

L-né K. M.

KÉPZÉSFORMÁK

A Szent Magyar Királyi Családról nevezett
CSALÁDAKADÉMIA

Szent István király és Boldog Gizella királyné házasságkötésének 1000 éves jubileumát ünnepeltük 1996-ban. Ebben az évben alapítottuk a Családakadémiát, a Szent Magyar Királyi Családról neveztük el és az oltalmába ajánlottuk.

Az Árpádházból indult ki a magyarok kereszténnyé válása. Népünk európai keresztény történelmének kezdetén egy szent házaspár áll. Ők nyitották meg az árpádházi szentek sorát, és még tizenheten következnek utánuk.

István és Gizella házasságának szentségében Krisztus újra született, nemcsak a családjuk, hanem egész népük számára is. Világító toronynak adta őket Isten a magyarok történelmének zivataros évszázadai számára.

Az eltelt 1000 esztendő igazolta munkájukat, harcaikat és áldozataikat. Nem kis szenvedéseket kellett elviselniük. Sorra haltak meg gyermekeik, végül Szent Imre is, aki a fiatal keresztény Magyarország nagy reménysége volt. Az ország jövőjével együtt ezt a fájdalmat is a Szűzanya zsámolyára helyezte Szent István. Ezzel növelte Mária kegyelmi tőkéjét, hogy ossza szét kegyelmeit a magyarság számára.

Ma is élünk ebből a cselekedetből. Családakadémiánk a Szent Magyar Királyi Család szándékaihoz, munkájához, küzdelmeihez, áldozataihoz kapcsolódik. Tőlük, belőlük akar példát, irányt és erőt nyerni szent és boldog magyar családok építésére, népünk belső megújítására; erőt és kegyelmet egy új lelki honfoglaláshoz a harmadik évezred új európai kultúrájában.

A Családakadémia lelki háttere és hordozója a katolikus Schönstatt Mozgalom. A Családakadémiát 18 házaspár alapította 1996-ban az egyházmegyei zsinatok felhívására.

A Családakadémia előadó házaspárjai évek óta családcsoportokban dolgoznak saját házasságuk és családi életük javításán. Előadásaik a saját életük tapasztalatait és Schönstatt lelkületét tükrözik. Minden előadó házaspár a saját szívügyéről beszél.

Az előadók meghívhatók a plébániákra, családközösségekbe, házaspároknak szervezett lelki napokra, szülői továbbképzésekre, stb.

Szeretnénk a családi élet területén szerzett tapasztalatainkat nyíltan felkínálni az egész országban család-csoportok, közösségek és minden kereső család számára.

Tanúságtételek

A Családakadémia jelmondata: „Erős családok, erős gyerekek..."

Változott-e bennünk valami, jobbá, erősebbé váltunk-e ennek a két évnek a hatására?

A válaszunk: igen!

Amikor elhatároztuk, hogy jelentkezünk, nem volt teljes egyetértés közöttünk. Valóban szükségünk lesz erre? Mire jó ez nekünk? – kérdeztük magunktól.

Az első év feladata az volt, hogy foglalkozzunk minél többet a házasságunkkal. Számtalan jó és jobb előadást hallottunk, amik arra késztettek bennünket, hogy elgondolkozzunk és beszélgessünk. Nagynak látni a társamat; veszekedés, kibékülés; szexualitás a házasságban; a tömegember, stb. mind-mind fontos témák, amikről muszáj beszélgetni, kialakítani a határozott véleményünket. Ezek által erősödött a házasságunk, jobban odafigyelünk, sok-sok ötletet kaptunk, amelyeket hasznosíthatunk.

Megtanultuk, hogy ha nehézség jön a kapcsolatunkba, akkor nem kell elkeseredni. Tekintsük ezt egy szép feladatnak, amellyel Istennek terve van. Ezáltal nevelni akar bennünket, erősíteni. Alkalmunk is volt ezt gyakorolni. Nem számít, hogy éppen nem értjük meg egymást. Tudjam és akarjam is kimondani mindig, hogy: ***Szeretlek!*** *A nehézségek, szenvedések után a Szentlélek által szinte szárnyaltunk. És ez nagyon jó.*

A második évben házaspáronként készítettünk kiselőadásokat. Gyakoroltuk a közös munkát, hogyan tudunk közös nevezőre jutni a megadott témákban. Nagyon hasznos volt. Az év végére mindenkinek elkészült az előadása, melyekkel örömmel állunk majd a családok elé. Továbbadjuk az értékeinket, hogy ezáltal mások jobban éljék meg a házasság szentségét. Szép feladat!

Perei Gábor és Nóra

Egy hétvégi délután, 1999 tavaszán csöngött nálunk a telefon. Barátaink hívtak, hogy indul a Családakadémia első évfolyama, és ránk gondoltak, mert ez nekünk való lenne. Nem nagyon tudtuk, hogy miről van szó, de végül is igent mondtunk.

Az első hétvégén, amikor Bajótra érkeztünk, várakozással és bizonytalansággal a szívünkben néztünk körül. A bizonytalanság percek alatt feloldódott, amikor régi barátaink köszöntek ránk. Hamar megismerkedtünk a többi házaspárral is, és már az első estére baráti hangulat alakult ki.

Azóta két év telt el. Jó barátságok szövődtek nemcsak közöttünk, hanem gyermekeink között is. Ők is szívesen jöttek, sőt várták ezeket a hétvégéket, mi pedig sokat „dolgoztunk". Minden itt töltött hétvégén a komoly lelki feltöltődés mellett, gyakorlati tanácsokat is kaptunk, amit a hétköznapi életben alkalmazni tudtunk.

Nekünk főleg abban kellett – és kell – fejlődnünk, hogy gyermekeinket jobban bevonjuk hitéletünkbe. Ha nem is óriásit, de sikerült apró lépéseket tennünk ebbe az irányba.

Fejlődött az egymás közötti kapcsolatunk is. Ráadásul az első év végén embert próbáló nehézséggel is megajándékozott minket Isten, ezzel is erősíteni akart bennünket.

A második évben ismét kissé aggódva vágtunk bele. Előadásokat kellett írnunk és tartanunk előbb tetszőleges, majd megadott témában.

Az első alkalommal nagyon izgultunk, remegő lábakkal ültünk a kamera elé. De az előadásunkat a baráti házaspárok nagy megértéssel fogadták, dicsérték és jószándékú kritikával illették. Ez erőt adott a későbbi hasonló feladatokhoz, és reméljük, hogy ezen a téren is fejlődtünk. Év végére egy 45 perces előadást sikerült megtartanunk.

Az itt eltöltött idő alatt sokat erősödtünk, barátokat szereztünk és sok élménnyel gazdagodtunk. Szívesen gondolunk vissza ezekre a napokra.

A jövőben megpróbáljuk továbbadni ezeket a „kincseket" más (keresztény) házaspároknak. Egyre jobban tudatosodik bennünk, hogy amit a Családakadémiában kaptunk, az nemcsak nekünk szól, hanem általunk akar szólni másokhoz is az Úr. Talentumainkat nem őrizgetni, hanem kamatoztatni kell. Küldetésünk van a világ számára, ez a mi közös feladatunk.

Nyitrai Tamás és Kati

A Családakadémia információs telefonjai

Budapest és környékén:
1-378-5834; 23-416139; 23-441514

Veszprém és Keszthely:
88-329945; 83-330025; 83-316591

Sopron:
99-329611; 99-312725; 99-321608

Pécs és Kaposvár:
72-335864; 82-320878

EZ AZ A NAP!

Ökumenikus dicsőítő összejövetel a Margitszigeten

A mi Urunk, Jézus Krisztus közvetlenül elfogatása előtt az Egyházért imádkozott, az Egyház egységéért. Jézus imája: *„Legyenek mindnyájan egyek... hogy így elhiggye a világ, hogy Te küldtél engem"* (Jn 17,21) ma is ott zeng a mennyei Atya fülében, és biztosak lehetünk abban, hogy Ő semmit sem tagad meg szeretett Fiától.

A Szentlélek ösztönzését, hogy a különböző egyházakhoz, felekezetekhez tartozó keresztények közösen tegyenek tanúságot közös hitükről, nagyon sokan érzik már, tartozzanak bármely keresztény közösséghez. És e felismerést szerencsére sok helyen tett is követte. Mint például Magyarországon is, ahol a tavalyi „Felvonulás Jézusért" rendezvény huszonötezer résztvevője nagyszerű példáját adta a különböző felekezetű keresztények együttműködésének. A szervezőcsoport – amely lelkes civilekből (értsd: egyszerű világiakból) áll, és katolikus, református, baptista, pünkösdi és néhány kisebb keresztény közösséghez tartozó tagjai vannak – a tavalyi nagy esemény után elhatározta, hogy tovább folytatja a közös munkát és a nagyszabású „összegyűjtő" rendezvények megszervezését.

Az imádságos és dicsőítő összejövetelek célja az, hogy minden keresztény – megmaradva saját felekezetének tagjaként – együtt vallja meg hitünk lényegét: **Jézus az Úr!** Fontos cél, hogy megtanuljuk együtt és egységben dicsőíteni Istent, és hogy együtt imádkozzunk a keresztények egységéért és nemzetünk megtéréséért.

Komoly lelki célok és vidám, családias együttlét – talán ezzel a két dologgal lehetne jellemezni a június 30-i margitszigeti délutánt. A szervezők a nagyszínpad programja mellett nagy gondot fordítottak a gyermekek foglalkoztatására is. Bábcsoportok, énekesek és játékmesterek nemcsak vidám együttlétről gondoskodtak, hanem örök keresztény igazságokat is csepegtettek az apróságok szívébe. A különböző generációk egységét fejezte ki a Debrecenből érkezett **Pintér Béla**, aki a harminctagú **Csemeték** gyermekénekeseivel együtt lépett fel. Igazán megható és lelkesítő volt, ahogy a modern könnyűzene ritmusára megszólaló dalokban Magyarország lelki ébredéséről énekeltek a kisiskolás gyerekek. Ezután a hazai keresztény könnyűzene egyik úttörője, **Sillye Jenő** következett zenekarával. Érzelmekben és gondolatokban egyaránt gazdag dalai most is frissen szóltak – és szívhez szóltak. Ami ezután következett, az mindenképpen a jövőt vetítette előre, és egészen különleges lelki és zenei élményt adott. A **Prazsák László és barátai** néven fellépő alkalmi társulás különböző egyházakhoz tartozó és a saját köreikben ismert zenészekből áll, akik arra vállalkoztak, hogy a különböző közösségekben énekelt dicsőítő dalokból nyújtanak át egy csokorra valót. A csapat szervezője, Prazsák László szerint a zenekar célja „Isten közös dicsőítése, felekezeti határok nélkül." Nos, mindez sikerült! Igazi örömzene hangzott fel, a hit, az egység, a közösség öröme kapcsolta össze a színpadot és a nézőteret. Egy-egy dalnál pedig mind a színpadon, mind a zöld gyepen táncra perdültek a jelenlévők.

Az est közeledtével a próza: az imádság és a Szentírás üzenete került előtérbe. Isten felé fordulás volt az addigi zene is, most azonban konkrétan imádkoztak az együtt lévők hazánk lelki megújulásáért. Az egyházak éledéséért, az egység megerősödéséért, az új evangelizáció sikeréért, a különböző generációk közötti békéért... Az ezt követő rövid beszéd pedig mindenki előtt világossá tette: Isten, az irgalmas Atya minden ember felé befogadó szeretettel fordul, és soha nem késő Őt választani.

Esteledett már, amikor a nap angliai vendége, **Noel Richards** lépett a mikrofonhoz zenésztársaival. Lendületes és lírai, hangos és elmélyülésre hívó csendes „istenes énekek" szólaltak meg letisztult hangszerelésben, pózok és pátosz nélkül, korunk egyik nemzetközileg is legismertebb keresztény könnyűzenészének tolmácsolásában. Este tíz óra elmúlt már, amikor véget ért „az a nap", melyet minden bizonnyal tényleg „az Úr rendelt" a 118. zsoltár szavai szerint. A keresztények egysége, az ország lelki megújulása, az istendicséret megerősödése a hívő szívekben mind olyan célok, amelyek elérését az ilyen rendezvények jól szolgálják. Reméljük, az elkövetkező években is.

Kunszabó Zoltán

Mi, keresztények...

III/1. rész

Tíz évvel ezelőtt néhány fiatallal éhes kíváncsisággal és érteni vágyással olvastuk együtt a Szentírást, benne keresve választ a felnőtté válás során szinte menetrendszerűen felvetődő kérdésekre. Azokban az időkben értettem meg és tapasztaltam meg, hogy az élettel együttjáró, elkerülhetetlen nehézségek felbukkanása közepette „a segítség" legtöbbször nem a szó szoros értelmében vett misztikus megnyilatkozások által érkezik el hozzánk, hanem a körülöttünk élő – felénk forduló, segíteni vágyó, problémáink iránt fogékony – emberek szívén-lelkén át, a rajtuk keresztül megnyilatkozó Szeretet által...

Egy nap kaptam egy kazettát – „Titkod: Az éneklő Szeretet!" volt a címe –, amelyen egy mások felé kitárt szív szavai és hangjai szóltak – akkor éppen – hozzám... Nem ismertem a kazetta szerzőjét személyesen, de mégis úgy éreztem, e mély őszinteségben megszólaló hang egyenesen a szívem rejtekébe hatol, hogy megvigasztaljon és továbbvezessen az Istenhez igyekvő ember tétova útján...

Evilági életünk hasonlít a hegymászáshoz. Célunk, hogy egyre feljebb jussunk – Istenhez legközelebb érezve magunkat –, mert ahogy Jézus mondta: *„A hegyen épült várost nem lehet elrejteni"* (Mt 5,14). Amikor életünk meredek sziklafalain mászunk, sokszor megcsúszunk, s a lehulló kődarabok zuhanásának hangjaiból érezzük meg az alattunk tátongó tér mélységeit. Biztosak lehetünk azonban benne, hogy a mi biztosító-tartó kötelünk, Istenünk keze, mindig megragad, nem enged el és felfelé húz, bármi történjék is a mélyben, életünk mélységeiben...

Ez a bizonyos kazetta, amit Tünde Máriától „véletlenül" kaptam, egy ilyen szál volt, ami által közelebb érezhettem magam Isten kezéhez... „A véletlen a tudatlanok Istene" – mondta Dumas. Számunkra, keresztények számára azonban a véletlen is az Úr akarata.

* * * * *

Tünde Mária a lelkében élő Szeretet csodálatos hangjait szólaltatja meg, melyben minden szomorkodó szív önmagára találhat, megérezve benne saját megfogalmazhatatlannak hitt szavait és hangjait, s mi több azt a Szívet is megsejtheti, amely a mi fájdalmainkat magába szívta, magába olvasztotta, s amely a végtelen Szeretet könnyeivel már meg is siratta terméketlennek hitt lelki földjeinket, hogy így részesíthessen vigaszában legfőbb akarata és vágya szerint... Nemcsak a karok tudnak ölelni... nemcsak a kezek... sőt talán a leginkább ölelésre vágyó lelkünket hiába zárják bármilyen gyengéd karok magukhoz... mégis magányos marad... De van olyan ölelés, amely bensőnket is elérheti: a szavak és a hangok ölelése – ez talán az, ami az „éneklő Szeretet" sajátja, ami e karizmát, a Szentlélek eme ajándékát oly értékessé teszi...

* * * * *

Tünde Mária hangját sokan ismerjük... énekel, tanít, gyógyít rendületlenül, miközben a sok-sok vívódás és csalódás sűrű erdejében járva őt magát is szúrta, sebezte az élet... Beszélgetésünkből megismerhetjük e különleges karizma megszólalásának és megszólaltatásának nehézségeit, gyötrelmeit és a sok-sok kétség között fel-felcsillanó örömöket, bíztatásokat, kegyelmeket...

Beszélgetésünk

– II. János Pál pápa levelében, melyet a művészekhez írt 1999 húsvétján, így fogalmazott: „Megszámlálhatatlan a hívők sokasága, akik hitüket olyan dallamokkal táplálták, melyek hívő szívből fakadtak... Az énekben a hit túláradó örömmé, szeretetté és a szabadító Isten bizalomteljes várakozásává válik." Magad is így éled meg saját hivatásod ajándékait?

Tünde: Szándékaimban egy jó ideje biztos, hogy ez az első, de azért egy kicsit mindig meglepődöm a visszajelzéseken. Megmondom őszintén, hogy az éneklés – ha most mint hivatást nézzük – egy olyan területe az életemnek, ami eléggé sajátosan alakult, és azt hiszem, én valóban egyedül csak azért énekelek, mert Isten támogat ebben és úgy tűnik, hogy mindig is Ő volt a legfőbb támogatóm. Azok a visszajelzések, amelyek szerint vannak, akik fölfedezik éneklésemben Isten szeretetét – mert nekem ez az első vágyam, hogy valahogy az Ő szeretetét beleénekeljem ebbe a „káoszba", ami próbálja elhallgattatni Isten hangját –, mindig a legváratlanabb pillanatokban érkeznek, a legtöbbször olyankor, amikor kegyetlenül kételkedem magamban és ab-

ban, hogy egyáltalán szabad-e nekem az énekléssel foglalkoznom...

– *Hogy kezdődött énekesi utad, mikor derült ki, hogy különleges, értékes hangod van?*

Magyar-ének szakos tanárnak készültem a szegedi főiskolán, ahol mindjárt az első évben többen felfigyeltek a hangomra és biztattak a komolyabb hangképzési tanulmányokra. Én odáig is mindig és szinte mindent énekeltem: népdalokat, műdalokat, könnyűzenét, jazzt is, meg hát a saját magam kitalálta dalokat, hiszen kisgyerekkoromtól kezdve az önkifejezésnek a legtermészetesebb megnyilvánulása volt az éneklés számomra. Gyerekekkel, emberekkel szerettem volna foglalkozni, és mivel nagyon is lámpalázas típus vagyok, nem képzeltem, hogy valaha pódiumon fogok énekelni. Sőt, naívan azt hittem, hogy az operaénekesek másfajta, nagyon sajátos hangi adottsággal rendelkeznek, és a főiskolai biztatásokig nem is gondoltam rá, hogy ugyanúgy, mint a hegedűjátékot (15 évig hegedültem), az éneklést is művészi fokra lehet fejleszteni. Ám, amikor ezt felfedezhettem, egyre nagyobb örömmel tanultam, és már biztos voltam benne, hogy énekes leszek, tele voltam bizakodással, mondanivalóval. A kemény realitás azonban az volt, hogy hirtelen azok között találtam magamat, akiket a pályáról leszorítottak, illetve a művészi kibontakozásukat tudatosan gátolták. Ennek valódi oka a mai napig homályos előttem, de mint utólag kiderült, szoros összefüggésben van azzal, hogy egy engem hosszú éveken át tanító operaénekesnőt – mélyen hívő embert, nagyszerű énekest és tanárt – koholt vádak alapján kitettek az Operából és ennek az ideológiai, politikai ízű indulatnak nemcsak az ő karrierje, hanem növendékeinek énekesi pályája is áldozatul esett, azaz, aki nála tanult, azt sehova nem vették fel. Így történt, hogy mindvégig csak magánúton tanulhattam és szó szerint isteni csoda, hogy hivatásos énekessé lehettem. Természetesen abból a néhány koncert- vagy rádióbeli éneklésből, amit nekem a „hivatalos zenei világban" is fellelhető emberi jóakarat olykor lehetővé tett, megélni nem tudtam, de a sok-sok templomi éneklés, majd a segítő éneklési alkalmak **lelkileg** bőségesen kárpótoltak és ma is ez a két terület az énekesi hivatásom lényege.

– *Hogy sikerült e külső körülményeket a belső indíttatásaiddal összeegyeztetni?*

Nehezen. Hiszen mindig kell valami mást is csinálnom az éneklés mellett és ez szüntelen állásgondot jelent... Mivel eleve elvetettséggel indult a pályám, az, hogy nem veszítettem el a kedvemet, csak annak köszönhető – és ezért mondtam, hogy egyedül Istennek köszönhetem, hogy énekelek –, hogy mindig olyankor hívtak valahova énekelni, amikor azon gondolkoztam, hogy mit is csináljak, és hogy talán abba kellene hagynom és mégiscsak rá kellene állnom egy olyan közvetlen embersegítő tevékenységre, aminek a vágya minden művészi vénájú emberben ott van, és ez a segíteni akarás bennem hatványozottan megvolt. Ez a két vonal mindig együtt volt bennem párhuzamosan, és néha reálisabbnak tűnt inkább letenni az éneket és csak a vakokkal vagy az autistákkal foglalkozni, ám mindig kiderült, hogy én ezt is csak énekelve tudom...

– *És hogyan formálódott a későbbiekben énekesi pályád?*

1987-ben volt egy utolsó, úgymond becsületbeli próbálkozásom, mert a környezetem – a szakmai is – elvárta tőlem, hogy operameghallgatásra jelentkezzek. Az Operában azonban közölték velem, hogy engem csak úgy tudnak felvenni, ha beállok a kórusba és akkor onnan kiemelgetnek kisebb szólókkal. Akkor felrémlett előttem utoljára az „énekesi álom", amiben az volt számomra a leginkább vonzó, hogy innen oratóriumokba és misékbe is jobban fognak hívni, és hát ez az a műfaj, ami nekem a legkedvesebb. Föltétlenül sokkal közelebb áll hozzám egy Bach, egy Händel, mint az operák világa, amit egy operastúdió tagjaként addigra már alaposan megismerhettem. Nagyon megszerettem, mint egy szép játékot, de az a sok-sok emberi szenvedés, amit láttam magam körül, egyszer csak megállította bennem, hogy én ilyen áttételesen közvetítsem a szépséget. A dalok és az oratóriumok segítségével jobban ki tudom fejezni azt, amiről érzem, hogy ki kell fejezni. Nehéz döntésemhez – az operaházi kórustagság vagy tovább az egyéni úton – a jó Istent hívtam segítségül és váratlanul egy olyan jelet kaptam Tőle, aminek hatására elhatároztam, hogy Érte lemondok az éneklésről és elmegyek szerzetesnek, hiszen belsőleg én már régen a Neki való elkötelezettségben éltem. Ekkor történt az újabb fordulat: ahová mentem, ott azt mondta nekem egy addigi utamat jól ismerő ferences atya, hogy nem vállalja a felelősséget azért, hogy ne énekeljek és inkább egyelőre menjek vissza és „kezdjem el egyedül"...

– *Milyen érzésekkel tértél vissza?*

Azóta úgy érzem magam, mint akinek vissza „kellett" jönnie a világba..., „és most hogyan tovább?" Teljesen váratlanul kapcsolatba kerültem négy autista gyerekkel és velük foglalkoztam. Akkor derült ki, hogy az éneklés nemcsak úgy szeretet, hogy maga a zene szeretetként áradhat egy másik emberre, hanem egyszerűen **a szeretetemnek az eszköze** is az emberekkel való foglalkozás során. Mivel engem a perifériára szorítottak, nagyon-nagyon sok perifériára szorult emberrel és embercsoporttal találkoztam, ami a legmeglepőbb még hallássérültekkel, siketekkel is az éneklés hozott össze, úgyhogy passiójátékukban én voltam a hangjuk...

– *Milyen megerősítéseket kaptál ebben az időszakban?*

A dilemma mindig végigkísért, hogy az emberekkel közvetlenül kell-e foglalkozni vagy szabad-e nekem énekelni. Egyszer becsöppentem egy ökumenikus találkozóra, aminek az volt a témája, hogy mit tesz az Egyház a fogyatékos emberekért. Én véletlenül kerültem oda, valakit keresve, leültem hát és csak figyeltem. Az úton éppen azon gondolkoztam, hogy hogyan énekeljek el minél szebben egy Händel-áriát és akkor hallottam ott a különféle tragédiákat egymás után, meg a sok ínséget, és azt, hogy mennyire nincs ember az egészségesek között, aki fölvállalná a segítséget. Arra gondoltam: „Uram Istenem, hát micsoda luxus, hogy én énekelek, és hogy ilyeneken gondolkozom, pedig itt mennyi mindent kellene csinálni!" Ekkor felállt egy vak bácsi, aki azóta már meghalt, ügyvéd volt, aki a teológiát is elvégezte, és azt mondta: „Engedjék meg, hogy én is hozzászóljak ehhez a témához, mint illetékes. Mindaz, amit önök elmondtak, az valóban fontos nekünk, vakoknak, például hogy kísérjenek minket, bevásároljanak, gyógyszert vegyenek, stb., de el kell mondanom, hogy a vak emberben van egy nagyon nagy belső sötétség, és azok az emberek, akik abban segítenék őket, hogy akarjanak látni, belülről látni és vágyjanak a fényre, azok nagyon sokat tehetnének, és ebben a dologban nagyon sokat tud tenni a művészet." Ez egy gondviselésszerű dolog volt az életemben, válasz volt és olyan megnyugtató...

„Az Úr dicsőségére énekelek."
(Bír 5,3)

„Az Úr kegyelméről énekelek örökkön-örökké."
(Zsolt 89,2)

„Ajkam örül, amikor Neked énekelek."
(Zsolt 71,23)

„Egész életemben az Úrnak énekelek, zsoltárokkal dicsérem, amíg csak vagyok."
(Zsolt 104,33)

A másik számomra fontos választ egy idősebb ferences atya adta, akinek szintén elpanaszoltam, milyen gond az, amikor nekem gyakorolnom kell, miközben pedig tudom, hogy ide meg oda el kellene mennem valakinek segíteni, akkor mit is csináljak, mit válasszak. Ő csak úgy lazán azt mondta: „Első a szeretet, aztán az ének." Ez nagyon jó, mert azóta ha van egy ilyen tanácstalanságom, még azt is el tudom dönteni, hogy ha éppen az éneklés a szeretet, és akkor tudom azt választani.

– *Ezt a bizonyos kazettádat ismerve és téged hallgatva nem is tudom, hogy ezt egyáltalán abba lehet-e hagyni? Hiszen amit mondasz és ahogyan énekelsz, azt olyan mélyről feltörő ajándéknak érzem, amit szerintem nem is lehet abbahagyni, amit csak oda lehet adni másoknak...*

Mindig is azért énekeltem, mert hittem, hogy énekelnem kell, hogy reményt adjak az embereknek és hogy vigasztaljam őket. Azonban az utóbbi években annyi megpróbáltatás ért, hogy magamnak is gyakran kell erőért könyörögnöm! Nem akarom misztifikálni a dolgot, de valóban létezik ilyen, hogy amikor az ember nagyon szeretné szolgálni az isteni erőket, akkor az a *másik* erő is elkezd dolgozni. Ezt többször is észrevettem. Igen sokszor tapasztaltam a fellépések során is, hogy minél erősebben gondoltam arra, hogy Istenért szeretnék énekelni, annál biztosabban történt valami, ami emberileg nagyon megviselt. Avilai Teréz azt mondaná talán, hogy ennek örülni kell, mert ez egy jel...

– *Az egyedüllét mennyire része az életednek?*

Tízéves szenvedés volt, amíg el tudtam fogadni, hogy én, mint szólóénekes, nem lehetek szerzetes, tehát magánfogadalmas vagyok. A magánfogadalmamban is benne van az egyedüllét – mint a szeretet áldozata – és mint szegénység. Tehát az egyedül maradó Máriával és az elhagyatott Jézussal való gyakori találkozás. Lassan kirajzolódott előttem, hogy ilyen is van. Ugyanakkor a Szűzanya szeretete, ami minden emberre kiterjed, tehát ez az **anyai szeretet** és Szent Ferenc **testvéri szeretete** – amiről szintén úgy hiszem, hogy nem ismeri a kirekesztést – számomra példa és olyan igény, ami nagyon mélyről gyökerezik. Amikor láttam, hogy nem lehetek rendi közösségben, akkor rátaláltam egy más lehetőségre, ami szintén a Kánonban van: létezik ugyanis az Egyházban a „consecratio virginum", azaz a „megszentelt szűzek rendje", ami szerte a világon töretlenül él a szerzetesség előtti kezdetektől napjainkig. Ez a II. Vatikáni Zsinat óta ismét nagyobb figyelemre méltatott életforma azért sem veszíthet időszerűségéből, mert ez valójában a Krisztus-jegyesség hivatása. Miközben emiatt az egész Egyházra vonatkozik, mégsem közösséghez, hanem egy teljesen Istennek adott szívhez van kötve és ebbe a kötelékbe a Szentlélek vonja be azt a személyt, azt a nőt, akinek a világban élve ugyanúgy a teljes Isten- és emberszeretet a célja, mint szerzetesnővéreinek, de a maga sajátos karizmájával, a maga sajátos útján. Ez az én esetemben úgy látszik az **éneklő Szeretet**. Nagy boldogság lesz, ha egyszer ez az életforma Magyarországon is egyházi védettséget kap... Addig a magánfogadalom is ajándék. Maga az irgalom...

– *A nyelveken éneklésről milyen élményeid vannak?*

Számomra ez egy nagyon bensőséges adomány, intimebb megnyilvánulás annál, hogy én közösségben,

ahol többen énekelnek, ezt bármikor tudnám nyújtani. Emlékszem egyszer nagyon-nagyon régen voltam egy lelkigyakorlaton, ahol többen énekeltek, meg imádkoztak nyelveken. Én ezt egy megrendítő ajándéknak tartom és erre valóban nem vágyódtam egyáltalán, és mégis meg kellett tapasztalnom, hogy megadta a jó Isten. Volt egy igen súlyos beteg lány, akiért többen is imádkoztunk egy lelkigyakorlaton, és ott eléggé felszabadultam arra, hogy hangosan énekeljek érte. Utána odajött hozzám egy másik lány és azt mondta, hogy: „Nézd, én nem értettem ezt, mert nem kaptam meg a nyelvek értelmezésének az adományát, de tanultam franciául és ráismertem néhány kifejezésre." Én nem tudok franciául, nem tanultam. Ő így folytatta: „Egyszerűen meg vagyok döbbenve, mert soha ilyen mély kapcsolatot Isten és ember között még nem hallottam kifejezni és ez egyszerűen fantasztikus!" Számomra viszont ez úgy csapódott le, hogy „Uram Isten, én egy ilyen nagyon mély dolgot kiviszek a nyilvánosság elé!" Ez egy kicsit visszavetett, mert én nem is erről akartam énekelni. Én azt hittem, azért énekelek, hogy meggyógyuljon az a lány. Később aztán rájöttem, hogy a Szentlélek nyilván tudja, hogy kinek mire van szüksége és nem biztos, hogy csak egyetlenegy kis ösvényen jár egyszerre. Sok szív van, úgyhogy mindegyikre hathat valamilyen módon, történetesen még arra is, aki énekli. Egyszer, jó tíz évi – ilyen értelmű – hallgatás után, az egyik pap ismerősöm azt mondta: „Végül is a gyerekeknek szükségük van arra, hogy lássák, hogyan szeretnek a szülők. És ha a szeretet-kapcsolatba belelát valaki az éneken keresztül, ez nem baj." Ezek után már bátrabban énekeltem nyelveken...

– *Mi jelenti számodra az örömöt, az ajándékot az éneklésben?*

Az a boldogság, amit egy éneklő ember még szomorúan énekelve is megél, szavakkal kifejezhetetlen! Mély titok és mély öröm, hogy az éneklésen át egyszerre lehet imádkozni és szeretni! Óriási ajándéknak tartom azt is, hogy a jó Isten megadta nekem, hogy olyan emberekkel találkozzak, akik erőt meríthetnek az éneklésemből...

– A KÖVETKEZŐ SZÁMBAN FOLYTATJUK. –

F. Merényi Ágnes

Tartalomjegyzék

Katona István: Az engesztelő áldozat karizmája 3

Bécser Róbert OFM: Jézus az Úr! Én megbocsátok... 2. rész 5

Willi Lambert S.J.: A Jézus Krisztusba vetett hitből fakadó élet... 9

L-né K.M.: »Örüljetek, hogy nevetek föl van jegyezve a mennyben« 10

Képzésformák: Családakadémia 12

Kunszabó Zoltán: Ez az a nap!... 14

F. Merényi Ágnes: Mi, keresztények – Az éneklő Szeretetről 1. rész 15

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:
Budapest 1053 Ferenciek tere 9.
Tel: 317-4895

Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István

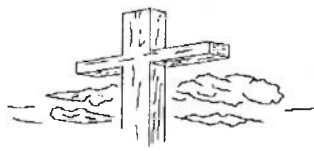
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes

Készült a Royal Press Hungary nyomdájában

Ügyvezető igazgató: Lakatos Imre

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

o Krisztus teste! o Ámen!

A kezemben tartalak. Fehér, kerek tested árván pihen hideg tenyeremben. Puhán beágyazódol a bőrráncai közé. Nem érezlek, bár látlak. Látom védtelen, piciny alakod. Ha most behunynám a szemem és becsuknám a kezem, és az ujjaimat rászorítanám védtelen testedre, bizony összemorzsolnálak. De Te nem félsz. Még csak meg se remegsz. Nyugodtan fekszel itt a tenyeremben. Vállalod a veszélyt, mert bízol bennem. Bízol, hogy a Te végtelen szereteted csakis szeretetet szülhet. Még mindig csak csodálva nézlek. Megmozdulok. Felemelem jobb kezem, s hüvelyk és mutatóujjam közé veszlek. Milyen kicsi vagy! Osztható és mégis oszthatatlan! A két ujj szorítása lazán fogja át tested. Magamhoz veszlek! Hozzám költöztél. Homlokomon a redők lassan elsimulnak, valami végtelen nyugalom árad szét bennem. Már nem félek a holnaptól, sem a ma gondjától. Te itt vagy velem. Van kivel megosztanom a jövő gyötrelmeit, a jelen szorongását. Te megértesz, akkor is, ha szavak nélkül szólok Hozzád és nem hagysz el akkor sem, ha bánt a múlt és sokszor nem tudok hinni az emberekben. Te nyugodt vagy, tiszta és ártatlan. Tudod, hogy semmi sem történhet a Te akaratod nélkül és én bűnös, tudom, hogyha letérdelek, akkor közelebb kerülök Hozzád.

Zs. M.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Az Országos Karizmatikus Találkozó szeptember 15-én lesz a Fradi pályán.

¤ Ősszel, október első hétfőjén (okt. 1.) kezdődik az Élet a Lélekben szeminárium. Szerdánként (okt 3-tól) pedig a Gyógyító szeminárium. Jelentkezni lehet az Emmausz Irodában. Tel: 222-53-06.

BELSŐ OLDALAK: Szabó Róbert, Fehér Márta

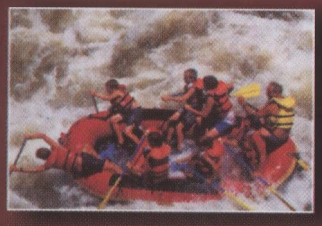

A keresztség által Krisztus misztikus teste lettünk és „egymásnak tagjai” (Ef 4,26). „Mindnyájunkat egy Lélek itatott át” (1Kor 12,13-27). Amikor valaki testileg vagy lelkileg szenved és ezt fölajánlja felebarátjáért, mint engesztelő áldozatot, akkor ez meglágyítja annak szívét és nyitottá teszi az igazság befogadására.

150 Ft

Evezz a mélyre

és
vesd ki
a hálót!
vö: Lk 5,4

ÚJ ÉVEZRED

ÚJ EVANGELIZÁCIÓ

KATOLIKUS
MEGÚJULÁSI MOZGALMAK
ORSZÁGOS TALÁLKOZÓJA

2001. szeptember 15-én
9:00-19:00-ig
Fradi pálya (Üllői út)
3. Metro Népliget megálló

házigazda:
Katolikus Karizmatikus Megújulás
társszervezők:
Fokoláré, Házas Hétvége, Cursillo

HOZD MAGADDAL BARÁTAIDAT IS JÉZUSHOZ!